

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 628/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 04 czerwca 2020 roku w sprawie sygn. akt. II K 731/18.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1			
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów prawa postępowania, a mianowicie:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przejawiającej się: 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

- bezkrytycznym daniem wiary i uznaniem, iż wiarygodne są zeznania świadka P. S. podczas gdy świadek nie znał osobiście T. P., nie ma całkowitej pewności, że świadek rozmawiał z oskarżonym o dokonanej przedpłacie oraz od kogo pochodził mms z potwierdzeniem dowodu wpłaty, sąd przyjął bezkrytycznie, iż świadek mógł rozmawiać tylko z oskarżonym o realizowanym zamówieniu gdyż to T. P. zajmował się wszystkimi sprawami firmy (...) oraz świadka G. W. podczas gdy świadek nie widział się osobiście z T. P., otrzymał jedynie wiadomości e - mail podpisane (...)

- odmową przyznania wiarygodności oświadczeniom oskarżonego, przyjmując, iż są one składane wyłącznie w ramach przyjętej linii obrony, a sąd pominął iż udzielone T. P. pełnomocnictwo nie odbierało uprawnień

do (...) firmą (...), który zajmował się płatnościami w firmie (...), zaś pełnomocnictwo nie dawało oskarżonemu uprawnień do działań wbrew woli P. Z., a oskarżony wskazywał, iż niewywiązanie się z zobowiązań w terminie przez (...) miało związek ze złą kondycją firmy

-
nieuwzględnieniem dowodów z zeznań pracowników firmy (...), którzy wskazywali, iż T. P. był pracownikiem firmy zajmującym się nadzorem nad pracownikami i pozyskiwaniem klientów.

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wszelkich, nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez uznanie iż T. P. miał bezpośredni zamiar wprowadzić kontrahentów w błąd oraz dopuścił się podrobienia druku wpłaty, pomimo braku

dowodów na
potwierdzenie
tych
przypuszczeń,
pomimo iż
zgodnie z
zasadą
domniemania
niewinności,
obowiązkiem
sądu było
udowodnienie,
w sposób nie
budzący
wątpliwości,
winy
oskarżonemu, a
zatem także
okoliczności, na
tą winę
wskazujących,
w tym
przypadku
rzekomego
preparowania
dokumentów
oraz
bezpośredniego
kierunkowego
zamiaru
wprowadzenia
kontrahentów w
błąd;

- art. 4 k.p.k.
i art. 410
k.p.k. poprzez
nieoparcie
wyroku na
całokształcie
okoliczności
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej i
wybiórcze
potraktowanie
dowodów,
stanowiących
podstawę
rozstrzygnięcia

	oraz pominięcie okoliczności, wynikających z wszystkich przeprowadzonych dowodów.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się niezasadne.</p> <p>Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść</p>			

oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis).

Przypomnienia też wymaga (w kontekście zarzutów wyartykułowanych w uzasadnieniu apelacji obrońcy oskarżonego J. S.), że w świetle ugruntowanego orzecnictwa sądów nie można zarzucać obrazy art. 5 § 2 k.p.k. na tej podstawie, że strona zgłasza wątpliwości co do ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony procesowej, ale to jedynie, czy orzekający sąd takie wątpliwości powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy w realiach sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. Gdy ustalenia faktyczne zależą od dania

wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, bo jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.). Tymczasem w sprawie nie występują tego rodzaju wątpliwości, które niweczyłyby prawidłową ocenę dowodów i trafne ustalenia faktyczne. Wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada, nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Nie budzi bowiem zastrzeżeń okoliczność, że tego rodzaju wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. winien mieć Sąd, a nie strona postępowania.

W aspekcie powyższego stwierdzić należy wyraźnie, że analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do

uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie.

Zważywszy na powyższe apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzenia skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy dokonał stronniczej i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności osobowych źródeł dowodowych, ale

też i zgromadzonych dokumentów. W aspekcie powyższego, twierdzenia skarżącego koncentrujące się na wykazaniu naruszenia przepisów postępowania art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. (wskazujące na rzekomą wadliwość procedowania), nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Tym samym, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Dokonane zaś przez Sąd Rejonowy ustalenia w pełni odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem wszechstronnej ich analizy. Zważyć

trzeba, iż przekonanie Sądu meriti o możliwości przypisania oskarżonemu T. P. zrealizowania znamion czynów mu przypisanych, pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażone w treści art. 7 k.p.k. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu Rejonowego stanowią wynik rozważenia co do zasady wszystkich dowodów zgodnie z art. 410 k.p.k., przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a nade wszystko zostały rzeczowo – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy, w pełni zgadza się z przeprowadzoną przez Sąd I instancji oceną przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Odnosząc się do szczegółów, wbrew stanowisku zaprezentowanemu przez skarżącego, stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy w rozważaniach swych nie pominął żadnego z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów, każdy z nich w sposób związany omówił i w uzasadnieniu orzeczenia wskazał, które z tych dowodów i dlaczego uznał za wiarygodne, a którym i dlaczego przymiotu wiarygodności odmówił i tym samym nie uczynił tego z pogwałceniem reguł wynikających z art. 7 k.p.k. W tym kontekście zważyć należy, iż sąd odwoławczy nie podzielił tezy skarżącego, jakoby błędnie Sąd I instancji wyraził przekonanie, że o sprawstwie oskarżonego dowodzą między innymi zeznania świadków P. S. (zatrudnionego w Zakładzie (...) Sp. z o.o. w O.) i G. W. (pracownika Zakładu (...) "(...), C. (...)" z siedzibą w K., który jest właścicielem

Zakładu (...).
Zauważyć należy, iż
wyżej wymienieni
- podobnie jak
świadek M. M.
(właściciel firmy
(...) z siedzibą
w R.) - mieli
telefoniczny kontakt
z oskarżonym T.
P. pod numerem
(...) (ten też
numer oskarżony
podawał jako numer
swojego telefonu
kontaktowego).
Znamiennym jest, iż
ten właśnie numer
telefonu P. S. został
mu przekazany przez
P. K., który miał
bezpośredni kontakt
z oskarżonym T.
P. i od niego
miał ten konkretnie
numer telefonu.
Poza tym, w
rozmowie
telefonicznej
oskarżony
informował P. S.,
że nie pracuje już
w firmie (...)
P. Z., lecz jako
przedstawiciel firmy
(...). Jednocześnie
jakkolwiek świadek
M. M. podniósł,
że osobiście z
T. P. się nie
spotykał, niemniej
jednak widział go w
firmie (...) (ktoś mu
potwierdził, że to jest
on). Ten sam numer
telefonu wskazywali
również słowaccy
kontrahenci
współpracujący z
firmą (...), którzy

podnosili, że właśnie na ten numer kontaktowali się wyłącznie z T. P.. Apelujący argumentując jakoby Sąd meriti nie uwzględnił dowodów z zeznań pracowników firmy (...), wydaje się nie dostrzegać, że chociażby R. C. (zajmujący się pilnowaniem ludzi i towarem) wskazywał, że nie ma wiedzy na temat tego, czy oskarżony zamawiał towar w imieniu firmy (...) i za niego nie zapłacił oraz co istotne podniósł, że przez rok jego pracy P. Z. był w firmie zaledwie dwa razy. Stąd też skarżący wadliwie i arbitralnie interpretuje (w zupełnym oderwaniu od innych dowodów) jakoby brak podstaw do przypisania oskarżonemu T. P. sprawstwa inkryminowanych mu czynów.

Faktem jest, że w przedmiotowej sprawie oskarżony podejmował działania w taki sposób, aby utrudnić jego identyfikację jako osoby aktywnie zajmującej się sprawami firmy (...)

(poprzez kontaktowanie się z kontrahentami telefonicznie bądź e-mailowo). Nie oznacza to jednakże, że z góry można zdyskwalifikować tezy aktu oskarżenia. Bowiem jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 października 1973 r. (III KR 243/73, opubl. OSNKW 1974/2/33), ustalenia faktyczne nie zawsze muszą bezpośrednio wynikać z konkretnych dowodów. Mogą one także wynikać z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli owa sytuacja jest tego rodzaju, że stanowi oczywistą przesłankę, na której podstawie doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, iż dane okoliczności faktyczne, istotnie wystąpiły. Znamiennym jest, że oskarżony nie jest osobą z krystaliczną przeszłością, a aktualnie widnieje w jego karcie karnej kilka skazań, w tym właśnie za przestępstwa

oszustwa. W aspekcie powyższego zwrócić należy uwagę na mechanizm, który był przez niego stosowany już w przeszłości - a wykorzystany przez niego przy dokonywaniu inkryminowanych mu czynów na gruncie tej sprawy - jak chociażby komunikowanie się e-mailem oraz telefonicznie, czy też przedstawianie nieprawdziwych informacji o dokonaniu wpłaty za zakupiony towar (modus operandi sprawcy był więc podobny). Na kanwie tej sprawy szczególnego znaczenia nabrało więc również zweryfikowanie roli P. Z. (szwagra oskarżonego - brata A. Z., która jak wynika z relacji świadka, jednego z pokrzywdzonych, M. M. miała sądowy zakaz prowadzenia działalności gospodarczej) i w tym kontekście zważyć należy, iż w postępowaniu wykazano, że był on w tej firmie figurantem (poza firmowaniem jej swym nazwiskiem nie prowadził żadnej

aktywności w zakresie zarzucanych oskarżonemu czynów). W sposób jednoznaczny dowodzą temu takie okoliczności jak to, że pełnomocnictwo notarialne z dnia 07 stycznia 2015 roku zawiera zapisy, które całkowicie oddają prowadzenie wszelkich spraw firmy (...) (vide k. 27-29), a ponadto, świadczy o tym fakt, że z informacji z Urzędu Skarbowego w K. wynika, że P. Z. nie zadeklarował żadnych dochodów z działalności firmy (...) z siedzibą w K., ani nie dokonywał wpłat na podatek dochodowy od osób fizycznych od wynagrodzeń pracowników, a zatem nie jest prawdą, jakoby oskarżony T. P. - jak usiłował wykreować w tym postępowaniu - był jedynie pracownikiem P. Z. (vide k. 362, k. 347, k. 348).

W aspekcie powyższego, Sąd Rejonowy dokonał rzetelnej, logicznej i trafnej oceny zebranych w sprawie dowodów, a następnie prawidłowo ustalił

<p>stan faktyczny, a skoro ocena dowodów i wnioski z niej wypływające były prawidłowe, to zarzut ten jest całkowicie bezpodstawny.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. P. od zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy w całości Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek jest niezasadny, albowiem kontrola odwoławcza nie wykazała błędów w rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłócących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Nadto, Sąd Rejonowy w pisemnych</p>			

<p>motywach zaskarżonego wyroku przedstawił w sposób wyczerpujący i trafny zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do uznania oskarżonego T. P. za winnego przypisanego mu czynu. Argumentacja zaprezentowana w uzasadnieniu nie budzi zastrzeżeń i w związku z tym, Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu Rejonowego oraz poczynione przezeń ustalenia faktyczne.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Błędne przyjęcie, iż w niniejszej sprawie doszło do oszustwa dokonanego przez oskarżonego T. P., podczas gdy zaistniałe sprawy są sprawami cywilnymi między firmą (...) w K. a (...), Zakładem (...) oraz Zakładem (...) Sp. z o.o. co istotne żaden z pokrzywdzonych nie występował na drogę postępowania cywilnego przeciwko (...) P. Z., a w ocenie obrony okoliczności sprawy wskazują, że ma ona charakter cywilny</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

aniżeli karny,
dotyczy bowiem
rozliczeń między
kontrahentami.

Błędne przyjęcie,
iż oskarżony T.
P. działał z
góry powziętym
zamiarem
niewywiązywanie się
z obowiązków
zapłaty należności
na rzecz W.-
u (taki podmiot
- zapewne przez
pomyłkę - wskazał
w apelacji skarżący)
w sytuacji gdy brak
zapłaty wynikał z
problemów
finansowych firmy
prowadzonej przez
mocodawcę T. P.,
a w konsekwencji
naruszenie art. 286
k.k. poprzez
nieudowodnienie
ponad wszelką
wątpliwość iż
oskarżony
obejmował swoją
świadomością i
zamiarem
bezpośrednim
kierunkowym
wprowadzenie w
błąd innej osoby, a
nadto sąd pominął,
iż oskarżony podjął
działania
zmierające do
zaspokojenia
kontrahentów P. Z..

Błędne przyjęcie, iż
T. P. miał dostęp
do konta firmy
(...) i zajmował
się regulowaniem

	<p>zobowiązań firmy, podczas gdy pozyskiwał jedynie klientów oraz nadzorował pracowników.</p> <p>Błędne przyjęcie, iż oskarżony T. P. dopuścił się podrobienia potwierdzenia pocztowego z pieczęcią poczty i wprowadził kontrahentów w błąd podczas gdy nie ma dowodów na podrobienie dokumentu przez T. P., nadto żaden z kontrahentów nie zgłaszał oskarżonemu braku wpłaty czy też nie podejmowali prób wyjaśnienia braku wpłaty, a poprzez to oparcie się przez sąd jedynie na domniemaniu popełnienia przez oskarżonego przestępstwa podrobienia dokumentu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przede wszystkim, odnosząc się do powyższego zarzutu - w ocenie sądu odwoławczego niezasadnego - na</p>				

wstępie dla jasności konkluzji, nakreślić trzeba, że zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 .09.2019 r., I DO 39/19, opubl. Legalis). Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać,

na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy (jak w tym wypadku) sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 14.11.2019 r., II AKA 143/19, Legalis; podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 07.11.2019 r., II AKA

173/19, Legalis). A zatem, zestawiając powyższe postulaty z wywodami apelanta nie można zgodzić się z sugestią, jakoby Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne, które rzekomo miały wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzucie żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów (o czym szczegółowo także w punkcie 3.1). Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, a także w sposób trafny i syntetyczny ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności

przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego

prawa oraz zasad doświadczenia życiowego.

Nie powielając argumentacji, którą sąd odwoławczy przedstawił w punkcie 3.1 zważyć dodatkowo należy, iż nie ma racji skarżący, jakoby relacje pomiędzy firmą (...) w K. a (...), Zakładem (...) oraz Zakładem (...) Sp. z o.o. miały wyłącznie charakter cywilnoprawny.

Sposób działania oskarżonego w sposób jednoznaczny wskazuje na intencjonalne działanie T. P. ukierunkowane na oszukanie osób pokrzywdzonych poprzez wprowadzenie ich błąd i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Jednocześnie pozostaje też w błędzie apelujący, iżby żaden z pokrzywdzonych nie występował na drogę postępowania cywilnego przeciwko (...) P. Z., albowiem z relacji P. S. wynika, że Zakład (...) Sp. z o.o. występował na drogę postępowania cywilnego i mimo to w/w nie odzyskali pieniędzy.

Podobnie rzecz się miała w odniesieniu do pokrzywdzonego Zakładu (...) "(...), C. (...)" z siedzibą w K., będącego właścicielem Zakładu (...) w imieniu którego z oskarżonym T. P. kontaktował się Kierownik D. Logistyki i Ochrony (...). Związek (...) "(...), C. (...)" bowiem także występował na drogę postępowania cywilnego i nie odzyskał pieniędzy. Istotnie też z depozycji G. W. wynika, że - wbrew twierdzeniom skarżącego - kontaktował się z T. P. w sprawie braku wpłaty kwoty 9.000 złotych (wówczas rzekomo przelew nie został zrealizowany z winy poczty i zostanie to zwrócone - co nigdy nie nastąpiło). Jedynie M. M. (właściciel firmy (...) z siedzibą w R.) - jak wynika z jego depozycji - nie występował na drogę procesu cywilnego, gdyż nie było go wówczas stać na to i nie chciał generować dodatkowych kosztów, tym niemniej potwierdził, że nie odzyskał pieniędzy. W związku z tym, stwierdzić należy, iż

oskarżony
podejmował swe
przestępcze
działania w sposób
celowy i świadomy,
a jak to zostało już
powyżej wykazane P.
Z. (brat jego żony)
- który w okresie
od dnia 28 grudnia
2015 roku do dnia
25 września 2017
roku był pozbawiony
wolności (przy czym,
od dnia 28 grudnia
2015 roku do dnia
21 lipca 2016 roku
jako tymczasowo
aresztowany, zaś
następnie aż do
dnia 25 września
2017 roku jako
internowany w
zakładzie
psychiatrycznym)
nie prowadził w
okresie objętym
zarzutami firmy
(...) (bo rzeczywiście
występował jako
jej pełnomocnik
oskarżony i to on
zaciągał
przedmiotowe
zobowiązania, a
przede wszystkim -
na co wskazują
powyższe
okoliczności - wcale
nie zamierzał ich
uregulować).
Owszem izolacja
P. Z. przypadła
na okres późniejszy
niż wskazują daty
czynów
inkryminowanych w
niniejszym
postępowaniu
oskarżonemu T.

P.. Jednakowoż podkreślić należy, iż z załączonych z akt sprawy IV Ka 396/20 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim dokumentów wynika, że P. Z. jest osobą chorą psychicznie, cierpi na przewlekłą chorobę - schizofrenię paranoidalną oraz uzależnienie mieszane i z tego powodu już w okresie 14.02.2015 r. do 11.03.2015 r. był hospitalizowany na oddziale psychiatrycznym. Jest to kolejna okoliczność, która pośrednio dowodzi, że był on jedynie tzw. "słupem".

A zatem, odnosząc się do wyartykułowanych przez skarżącego zarzutów - koncentrujących się na wykazaniu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść - w realiach niniejszej sprawy postępowanie dowodowe i przyjęte w jego wyniku przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne

jednoznacznie wskazują, że oskarżony T. P. dopuścił się popełnienia przypisanych mu przestępstw stypizowanych w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Reasumując obrońca oskarżonego, wdając się w polemikę z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd I instancji, podjął nieskuteczną próbę wyjaśnienia, dlaczego poczynione przez ten sąd ustalenia miałyby naruszać zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy lub doświadczenia życiowego. Akta sprawy pozwalają na dokonanie oceny, iż Sąd I instancji, ustalając stan faktyczny, wziął pod uwagę wszystkie dowody ujawnione w postępowaniu, a także prawidłowo je ocenił. Orzekając na podstawie tych dowodów, sąd wziął pod uwagę uwagę wynikającą z nich fakty (okoliczności)

<p>istotne w sprawie. Powyższe nakazuje zarzut skarżącego ocenić jako niezasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. P. od zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy w całości Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Na rozprawie apelacyjnej w dniu 16 lutego 2021 roku nie uwzględniono wniosku</p>	

	oskarżonego o odroczenie rozprawy i prowadzono ją pod nieobecność T. P., a ponadto, odmówiono zmiany obrońcy z urzędu.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Argumenty prowadzenia rozprawy apelacyjnej w dniu 16 lutego 2021 roku pod nieobecność oskarżonego T. P. w trybie art. 117 § 3a k.p.k. pomimo złożenia przez niego wniosku o odroczenie rozprawy i mimo złożenia zaświadczenia lekarskiego o niezdolności do udziału w rozprawie sąd odwoławczy przedstawił w uzasadnieniu postanowienia ogłoszonego na tejże rozprawie (vide k. 1122 verte Tom VI). Natomiast motywy nieuwzględnienia wniosku o zwolnienie z obowiązku obrony ustanowionego obrońcy z urzędu adwokata M. J. sąd odwoławczy wyartykułował w uzasadnieniu		

<p>postanowienia wydanego również na rozprawie w dniu 16 lutego 2021 roku (vide k. 1123 Tom VI).</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w zakresie czynów inkryminowanych oskarżonemu w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddął rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził słuszne</p>		

wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanych mu przestępstw, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

1.9. Uchylenie wyroku sądu

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

<p>prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2</p>	<p>Koszty nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu T. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w wysokości 516,60 złotych zostały ustalone w oparciu o § 17 ust. 2 pkt 4, § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata w urzędzie (Dz. U. z 2016 r., poz.</p>	

	1714) i zasądzone na rzecz adwokata M. J..	
3	Mając na względzie aktualną sytuację osobistą, finansową i zdrowotną oskarżonego, Sąd Odwoławczy stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił go od obowiązku poniesienia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 04 czerwca 2020 roku w sprawie sygn. akt. II K 731/18.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana